

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 2

ВИТЕЗ У ЗОРУ

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne

THE KNIGHT AT DAWN

Text Copyright © 1993 by Mary Pope Osborne

Illustrations Copyright © 1993 by Sal Murdocca

Published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2005 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Мрачна шума	9
2. Поновни одлазак	18
3. Преко моста	25
4. У замак	32
5. У клопци	38
6. Та-та-та-ти-ра!	44
7. Тајни пролаз	50
8. Витез	58
9. На месечини	64
10. Једна тајна је расветљена	70

Наиџанијелу Поуџу

1

Мрачна шума

Џек није могао да заспи.

Ставио је наочаре. Погледао је на сат. Било је 5 и 30.

Прерано да устане.

Јуче се десило превише чудних ствари. Сад је покушавао да их схвати.

Упалио је светло. Подигао је свеску. Погледао је списак који је сачинио пре одласка у кревет.

нашао кутницу на дрвету у шуми
нашао много књига у кој
показао на слику птеранодона у књизи
изговорно желеу
описао у доба диносауруса
показао на слику шуме Жсайчевог Рукавца
изговорно желеу
вратио се кући у Жсайчев Рукавац

Џек је наместио наочаре. Ко би поверовао
у било шта од овога?

Мама не би. Ни тата. Ни његова учитељи-
ца трећег разреда госпођа Воткинс. Само ње-
гова седмогодишња сестра Ени. Она је ишла
с њим у доба диносауруса.

„Не можеш да спаваш?“

Ени је стајала на вратима његове собе.

„Не“, одговорио је Џек.

„Ни ја“, казала је Ени. „Шта радиш?“

Пришла је Џеку и погледала у свеску. Прочитала је списак.

„Зар нећеш да напишеш за златну медаљу?“, питала га је.

„Мислиш на златни медаљон?“, исправио ју је Џек.

Подигао је оловку и записао:

пропатао ово у доба гиносауруса

„Зар нећеш да ставиш слово 'м' на медаљу?“, наставила је Ени.

„На медаљон, не медаљу“, поновио је Џек.
Додао је једно „м“.

„Зар нећеш да пишеш о чаробној особи?“, запиткивала је Ени.

„Не знамо да ли заиста постоји чаробна особа“, објаснио је Џек.

„Па, неко је у шуми направио кућицу на дрвету. Неко је у њу ставио књиге. Неко је изгубио медаљу у време диносауруса.“

„Медаљон!“, узвикнуо је Џек трећи пут. „И пишем само чињенице. Оно у шта смо сигурни.“

„Хајде одмах да се вратимо до кућице“, предложила је Ени. „И да откријемо да ли је чаробна особа чињеница.“

„Јеси ли ти шашава?“, запањено се Џек. „Још ни сунце није изашло.“

„Хајде“, наваљивала је Ени. „Можда можемо да их ухватимо на спавању.“

„Мислим да не бисмо смели“, казао је Џек. Био је забринут. Шта ако је „чаробна особа“

зла? Шта ако он или она не жели да деца са-
знају за кућицу на дрвету?

„Е па ја одох“, изјавила је Ени.

Џек је погледао кроз прозор у тамносиво
небо. Скоро ће сванути.

Уздахнуо је. „Добро. Хајде да се обучемо.
Наћи ћемо се на задњим вратима.“

„Разумем!“, прошапутала је Ени. На пр-
стима је изашла, тихо као миш.

Џек је обукао фармерке, топли дукс и па-
тике. Свеску и оловку је убацио у ранац.

Искрао се доле.

Ени га је чекала код задњих врата. Блесну-
ла је батеријском лампом Џеку у лице. „Ју-ху!
Чаробни штапић!“, похвалила се.

„Пссст! Немој да пробудиш маму и тату“,
упозорио је Џек. „И угаси ту лампу. Нећемо
да нас неко види.“

Ени је климнула главом и угасила је. Затим ју је закачила за каиш.

Искрали су се кроз врата на хладни јутарњи ваздух. Цврчци су цврчали. Пас из суседства је залајао.

„Тихо, Хенри!“, прошапутала је Ени.

„Хајде да потрчимо!“, казао је Џек.

Јурнули су преко мрачног, мокрог травњака и нису се заустављали све док нису стигли у шуму.

„Сад нам треба батеријска лампа“, казао је Џек.

Ени је скинула лампу с каиша и укључила је.

Корак по корак и она и Џек су напредовали кроз дрвеће. Џек је задржавао дах. Мрачна шума је била застрашујућа.

„Ухватила сам те!“, викнула је Ени и уперила светло у Џеково лице.

Џек је одскочио. Онда се намрштио.

„Прекини!“, казао је.

„Уплашила сам те“, задиркивала га је.

Џек је љутито гледао.

„Престани да изводиш!“, шапнуо јој је.

„Ово је озбиљно.“

„Добро, добро.“

Ени је батеријском лампом осветлила крошње дрвећа.

„А шта сад радиш?“, питао је Џек.

„Тражим кућицу на дрвету!“

Сноп светлости је престао да се креће.

Ено кућице. Тајанствена кућица на дрвету. На врху највишег стабла у шуми.

Ени је осветлила кућицу и лествице од канапа. Све до земље.

„Идем горе“, рекла је. Стегла је батеријску лампу и почела да се пење.

„Чекај!“, викнуо је Џек.

Шта ако неког има у кућици?

„Ени! Враћај се!“

Али она је већ отишла. Светла је нестало.

Џек је остао сам у помрчини.

